

Waar ik mijn inspiratie vandaan haal

Achteraf bleek het de laatste mooie dag van dit jaar geweest te zijn. Ik was net bezig aan het verhaal over Bibi, de Witte Bosheks, dat in TUK 351 zou komen. Maar het wilde niet zo vlotten. Ik moest er even uit, voor de inspiratie, zoals dat zo mooi heet. Ik moést naar het bos.

Ik belde mijn vriendin om te vragen of haar hondje nog uitgelaten moest worden. En die vond dat allang best. Ze lag met jong kereltje in bed en aan haar stem te horen was ze al geruime tijd bezig.

Ik stapte in mijn auto en haalde Laika op. Ik heb een sleutel van het huis van mijn vriendin. Ik had nog niet de deur opengedaan, of Laika rende naar buiten en plaste in de tuin van de burens. Zelf stapte ik de gang in om de riem te pakken. Ik luisterde even, en begreep meteen dat ik niet op een woordje of een bedankje van mijn vriendinnetje hoefde te rekenen. Ik vond het best zo, ze had zich al in geen maanden zo laten gaan wist ik. Toch stak het wel. Mijn kleine writersblock voor de TUK-verhalen kwam natuurlijk ook niet voor niets...

Een half uur later parkeerde ik diep in het bos, op een plaatsje dat weinigen weten. Uitgelaten sprong Laika naar buiten en rende dol door de oude bladeren. Zelf snoof ik de bosgeur op, de vrije natuur. Ik liet haar tot diep in mijn longen naar binnen. Ik pakte een tak, wierp die een eind van mij vandaan, lachte om het onbeholpen jachtgedrag van de fox terriër, en we begonnen te wandelen.

Hoelang het hondje en ik onderweg waren weet ik niet meer. Ik was zozeer in gedachten verzonken, met af en toe wat aandacht gevend aan Laika, dat ik bijna de stemmen voor mij negeerde. Eigenlijk werd ik erop geattendeerd door Laika, die stokstijfstil en zachtjes grommend bleef staan. Het waren meisjesstemmen, lief pratend, af en toe giechelend. Ik hurkte door mijn knieën, aaide Laika geruststellend, fluisterde dat het goed was en probeerde te verstaan wat ze zeiden.

Ik verstond het niet, maar de toon, de sfeer, wist ik meteen thuis te brengen. Mijn bloed begon sneller te stromen, voelde van het ene op het andere moment erg goed mijn borsten en tepels, en genoot van dat holle zoete gevoel dat mijn maag overrompelde. Niet ver van mij vandaan zaten meisjes, in elk geval twee, die intiem met elkaar waren. Ik hoorde dat ze nog niet echt lichamelijk bezig waren, maar dat zou niet lang meer duren!

Ik herkende dat meteen, van vroeger. Dat onschuldige, dat spannende, die overgave aan het onbekende. Wat moest ik doen? Weggaan? Hen de privacy laten die ik eigenlijk in een dergelijke situatie ook zou willen hebben? Of zou ik proberen er nog wat meer van te weten? Zonder dat ze het wisten, of zagen. Zou ik ze bespieden? Dat vond ik wel een geile gedachte. Bovendien, ik kwam hier voor mijn inspiratie. Nou, en als er één ding inspirerend werkt... En Laika dan? Het hondje zou ons vast en zeker verraden. Ik keek naar de kleine boerderij-keffer, maar die lag nu op haar zij met haar tong uit haar bek, een beetje muffig om zich heen kijkend uit te hijgen. Blijkbaar hadden wij al behoorlijk lang gelopen. Ik aaide haar nog eens geruststellend over haar kop. Ze maakte een zacht piepend geluidje, geeuwde even en ging met haar snuit op haar gestrekte voorpoten liggen. Laika zou rustig zijn, ik besloot nog wat verder te sluipen.

De stemmen en het gegiechel werden zachter, maar ik schatte de afstand nog geen tien meter meer. Ik draaide wat naar rechts en kon uiteindelijk zo om het bosje kijken dat ons scheidde. Het waren twee meisjes, een lange en een kleine. Beiden waren nogal jong, en bloedmooi. Ik zag ze van opzij. Het was inderdaad zoals ik dacht. Ze zaten vlak naast elkaar. Ik kon de spanning die er tussen die twee was bijna voelen. Nauwelijks had ik mij genesteld, of ik zag de kleinste van de twee - die als de meest voortvarende overkwam - het haar van haar vriendin achter haar oor strelen. Een felle opwindingsgolf overspoelde mijn lichaam. Het begon net, ik kwam werkelijk net op het juiste moment! Het grotere meisje lachte onzeker, en keek naar de ander. Ik zag deze slikken. Even gebeurde er niets. Toen ging de kleinste verzitten, draaide meer naar vriendin. Ooh mijn god! Ze strekte haar lichaam, kwam met haar hoofd dichterbij. Het grotere meisje bibberde een beetje, deed verder helemaal niets meer. Ze sloot haar ogen toen haar vriendin haar een kusje gaf op haar ontblote oor. Ooh, mijn god! Wat fijn voor die twee! Een gevoel van schuld vocht in mij, naast de opwinding, de spanning, om de sterkste emotie. Dat ik dit zat te bespieden! Maar aan de andere kant...

De kleinste ging op haar knieën zitten. Ze nam heel teder het hoofd van haar vriendin in beide handen, en drukte zachtjes haar lippen op die van haar. De beide meisjes hadden allebei hun ogen gesloten. Onwennig bracht het grotere meisje eerst één arm, en al snel de andere om het lichaam van de ander. Ik zag haar ontspannen. Nog steeds duurde de kus.

Ik voelde van alles door mij heen schieten, en benijdde de onschuld, de spanning, de passie van de jonge mensen die ik hier bespiedde. Alles in mij tintelde.

Nog steeds in de eerste kus, zakte het grotere meisje naar de grond. Er was overgave, en haar vriendin nam het steeds gretiger aan. Hun monden steeds wilder tegen elkaar bewegend - ik stelde mij de intensiteit van hun tegen elkaar bewegende tongen voor: ooh god! - kroop ze bovenop haar vriendin. Ze bewoog intens met haar lichaam over het andere. Ik hoorde een eerste kreuntje, maar kon niet uitmaken van wie dat kwam.

Het grotere meisje streek de ander. Ze lag op haar rug. Het leek of ze haar minnares overal wilde voelen. Weer klonk er een kreuntje. Even woelde het grotere meisje met haar rechterarm, die ik het minst goed kon zien. Met wederom een opwindingsaanval zag ik wat ze deed. Ze ontblote zowel haar buik als die van haar vriendin, en drukte stevig beide naakte lijven tegen elkaar. Het was zo opwindend. Het leek wel of ze elkaar wilden opvreten.

De kleinere verbrak de kus, haar vriendin richtte hunkerend haar hoofd naar haar op en kreunde. Zij was het dus die ik hoorde! De kleinste lachte lief. Maar toen liet ze haar blik over het lijf van haar vriendin glijden en haar uitdrukking veranderde in een gretigheid die mij deed ontvlammen. Zo jong als ze was, het was lang geleden dat ik zo'n passie had gezien.

Met snelle bewegingen ontdeed ze haar vriendin van haar kleren, en zichzelf. Bijna wreef ik in mijn ogen om mijzelf te vergewissen dat ik het allemaal goed zag. Maar nog geen ogenblik later, zat de kleinste het grotere meisje en waren ze allebei spiernaakt. En ik kon geen slipje ontdekken! Onder hun korte zomerbroekjes hadden ze allebei geen slipje gedragen! Ik dacht werkelijk dat ik gek werd.

Een gevoel van meeslepende herkenning overspoelde mij, toen ik zag dat de kleinste haar benen tegen de zijkant van haar vriendin's lichaam spande en ontspande. En tegelijkertijd met haar schaamstreek er overheen bewoog, met kleine schokjes. Op de golven van haar eigen genot. Ze begon haar vriendin te kussen. Op haar hoofd, in haar hals, tussen haar borsten, op haar tepels. Het grotere meisje kreunde, klauwde in de bosgrond. Ik kon heel goed zien dat de kleine haar zachte beetjes gaf, met haar witte tanden om de licht-bruine jonge tepels. Weer een kreuntje.

Maar voordat ze er echt van kon genieten, ging haar vriendinnetje al verder met haar reis naar beneden. En even later lag ze tussen haar benen. Het grotere meisje had haar knieën opgetrokken en bewoog op de pieken van haar genot af en toe met haar bekken op en neer. Zo'n intieme orale sexbeleving had ik nog nooit meegemaakt! Ik kreeg het te kwaad, wilde eigenlijk dit helemaal niet meer zien. Ik draaide mij naar Laika, die jankte toen ze zag dat ik naar haar keek.

'Kom we gaan', fluisterde ik. We slopen weg. Nog één keer draaide ik mij om en zag nog net dat de meiden in standje 69 lagen. De opwindning was totaal. Het grotere meisje perste naar boven. Ze kwam klaar, dat moest haast wel. Toen spoedde ik mij weg.

Bij de auto kwam ik een jongen tegen. Hij keek mij bevreemd aan. Hij stopte en wilde mij wat vragen. Eigenlijk had ik hier geen zin in, ik moest naar huis. Maar hij drong zich op. 'Mevrouw', vroeg hij, 'heeft u in het bos twee meisjes gezien?', vroeg hij onzeker. Ik knikte, en wist niet zo goed wat ik ervan moest denken. Ik keek naar zijn kruis. Overduidelijk was zijn stijve pik te zien. Nog ongemakkelijker, maar gedreven vroeg hij: 'Hier in de buurt?' Weer knikte ik, wees in de richting en antwoordde schor: 'Ongeveer tweehonderd meter hier vandaan'. 'Dank u!', en hij spoedde zich in de aangegeven richting.

Meteen reed ik naar mijn huis. Laika zou ik die avond wel terugbrengen. Binnen een half uur was mijn TUK-verhaal af. Nauwelijks had ik die gescreend, of Kim kwam langs. Helemaal vergeten!

Meteen zag ze wat er aan de hand was. Op de haar zo bekende manier vroeg ze wat mij zo van mijn stuk had gebracht. Ik vertelde wat ik die middag had meegemaakt, inclusief de jongen. De voorvrouw van De VAAR lachte. En een week later lagen deze foto's op mijn bureau...

Rachel